

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 384

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 iunie 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 422 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.....	2-3	Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994 și art. 4 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	8-10
Decizia nr. 424 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. 3 din Codul de procedură penală.....	4-5	Decizia nr. 435 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996 și ale art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.....	11-12
Decizia nr. 428 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor bunuri preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	5-6	Decizia nr. 462 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25, art. 38 și art. 74 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	12-15
Decizia nr. 432 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	7-8	Decizia nr. 463 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.....	15-16
Decizia nr. 434 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 422**

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Alexandru Ghițea în Dosarul nr. 866/2006 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, precum și părțile Lucian Ștef, Dan Theodor Moza și Teodor Octavian Tripon. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia, deoarece dispozițiile legale criticate se aplică retroactiv, ignorându-se principiul aplicării legii mai favorabile.

Celelalte părți prezente susțin concluziile depuse de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 866/2006, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative**, excepție ridicată de Alexandru Ghițea în dosarul de mai sus privind soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la principiul neretroactivității legii, cu trimitere la art. 78 referitor la *Intrarea în vigoare a legii*, varianta nerevizuită.

Astfel, urmare art. 11 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, care stabilește că o hotărâre de Guvern intră în vigoare în ziua publicării în Monitorul Oficial al României, s-a ajuns la

situația paradoxală de a fi învinuit de o infracțiune deoarece nu a aplicat pentru ziua respectivă noile norme, deși acestea au fost transmise către abonați în jurul orei 14,15 p.m. Or, având în vedere acest aspect, noua hotărâre retroactivează de vreme ce i-a fost imputată neaplicarea lor și înainte de ora 14,15.

Tribunalul Timiș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate vin în contradicție cu art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală. De altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că dreptul la o bună administrare a justiției ocupă un loc atât de important încât o interpretare restrictivă a art. 6 paragraful 1 din Convenție nu ar corespunde scopului și obiectului său.

În ceea ce privește data intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 775 din 7 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 13 septembrie 2000, abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.114/2001, instanța de judecată arată că, potrivit dispozițiilor legale criticate, această hotărâre a intrat în vigoare la orele 0,00 ale zilei de 13 septembrie 2000, situație care precede momentul editării actului cu 15 ore și care, prin urmare, retroactivează.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece în speța dedusă judecării problema ridicată nu este una de neconstituționalitate, ci una de aplicare a legii. Drept urmare, instanța urmează a stabili, pe baza tuturor probelor administrate de către părți, situația de fapt, în mod special momentul intrării în țară a autovehiculelor și, în funcție de aceasta, regimul juridic aplicabil, cu luarea în considerare a dispozițiilor art. 108 alin. (4) din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece formula redacțională a textului legal dedus controlului nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv.

Mai mult, dispozițiile legale criticate stabilesc că actele normative la care se face trimitere intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară. Atunci când nu se impune ca intrarea în vigoare să se producă la data publicării, în cuprinsul acestor acte normative trebuie să se prevadă că ele intră în vigoare la o dată ulterioară stabilită de text.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004, care au următorul conținut: *„Actele normative prevăzute la art. 10 alin. (1), cu excepția legilor și a ordonanțelor, intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară. Atunci când nu se impune ca intrarea în vigoare să se producă la data publicării, în cuprinsul acestor acte normative trebuie să se prevadă că ele intră în vigoare la o dată ulterioară stabilită prin text.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit principiului *tempus regit actum*, îndeplinirea condițiilor formale de valabilitate a unor acte normative trebuie raportată la reglementările constituționale existente la momentul adoptării legii.

Pe de altă parte, potrivit art. 78 din Constituție, varianta nerevizuită, legea intră în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României sau la data prevăzută în textul ei. De altfel, același text constituțional revizuit stabilește că legea *„intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei”*.

Art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală mai arată că legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Alexandru Ghițea în Dosarul nr. 866/2006 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Din coroborarea acestor texte constituționale se desprinde concluzia că, în pofida oricărei alte interpretări, data prevăzută în textul unei legi nu poate fi decât posterioară publicării sale în Monitorul Oficial al României, în afara excepției prevăzute de către art. 15 alin. (2) din Constituție.

Așa fiind, dispozițiile art. 11 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 stabilesc fără echivoc că actele normative prevăzute la art. 10 alin. (1), între care și hotărârile Guvernului, intră în vigoare cel mai devreme, la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, și în niciun caz nu stabilesc o dată anterioară publicării, aspect care ar contraveni prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) din Constituție.

Curtea mai arată că oricine trebuie să cunoască **legea**, care, în accepțiunea sa de act normativ primar, reglementează cu privire la drepturi și obligații. În cazul actelor secundare este de remarcat că ele sunt emise pentru executarea legii și sunt destinate cu precădere autorităților publice, care le execută având în vedere atât criteriile de legalitate, cât și de oportunitate, aceasta cu atât mai mult cu cât administrația, în sens larg, pentru a putea funcționa, are nevoie deseori de posibilitatea de a uza de măsuri urgente.

În sfârșit, Curtea constată că în realitate, prin critica formulată, autorul excepției încearcă să convertească controlul instanței de contencios constituțional într-un control de drept comun. Astfel, dacă dispozițiile legale criticate stabilesc că o hotărâre de Guvern intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial, ar trebui, ca urmare soluționării excepției, Curtea să spună dreptul cu privire la aplicarea retroactivă a hotărârii. Or, stabilirea datei la care intră în vigoare un astfel de act dat pentru organizarea executării legii vizează, pe de o parte, o problemă de interpretare și aplicare ce cade în sarcina instanței de judecată chemate să dezlege pricina și, pe de altă parte, excedează competenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 424

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Obreja în Dosarul nr. 5.681/89/2006 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.681/89/2006, **Tribunalul Vaslui — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 249 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Petru Obreja în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la apartenența la dreptul intern a tratatelor ratificate de Parlament și la obligativitatea statului de a îndeplini cu bună-credință obligațiile ce îi revin, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și ale art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece procurorul, în calitate de reprezentant al Ministerului Public guvernat de principiul subordonării ierarhice, nu poate fi obiectiv și imparțial și, pe cale de consecință, nu poate dispune o sancțiune cu caracter administrativ.

Tribunalul Vaslui — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece procurorul poate dispune o soluție de scoatere de sub urmărire penală și să aplice o

sanctiune cu caracter administrativ în considerarea unor aprecieri ce țin de atingerea minimă adusă valorilor sociale ocrotite de lege. Aceasta nu înseamnă însă că ordonanța procurorului nu poate fi contestată, întrucât, potrivit art. 278¹ din Codul de procedură penală, partea nemulțumită poate formula plângere în fața instanței de judecată, care va proceda la soluționare cu respectarea dispozițiilor art. 20 și ale art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție și ale celor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu îngăduiesc dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Faptul că procurorul se pronunță prin ordonanță, aplicând o sancțiune cu caracter administrativ atunci când fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, nu contravine acestui drept, întrucât partea interesată are posibilitatea de a formula plângere împotriva actelor procurorului, în condițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 249 alin. 3 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Cazurile și procedura scoaterii de sub urmărire*, care au următorul conținut: „*În cazul prevăzut de art. 10 lit. b¹) procurorul se pronunță prin ordonanță.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 249 alin. 3 din Codul de procedură penală dispun cu privire la posibilitatea procurorului de a se pronunța prin ordonanță atunci când constată că fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni. Or, ținând seama de rolul constituțional al acestuia de apărător al ordinii de drept și de reprezentant al intereselor generale ale societății, legea, prin art. 18¹ din Codul penal, a atribuit procurorului competența de a stabili în concret, în faza de urmărire penală, gradul de pericol social al unei infracțiuni, cu consecința directă a posibilității de a aplica una din sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute în art. 91 din Codul penal. Aceasta nu echivalează însă cu atingerea dreptului la un proces

echitabil, deoarece soluțiile de netrimitere pronunțate de procuror, inclusiv aceea de scoatere de sub urmărire penală și de aplicare a unei sancțiuni cu caracter administrativ, nu sunt acte de jurisdicție, ci acte supuse cenzurii instanței de judecată, la plângerea persoanei interesate, potrivit art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Obreja în Dosarul nr. 5.681/89/2006 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 428

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor bunuri preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor bunuri preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție invocată de Albert Poch și Raula Poch în Dosarul nr. 6.222/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal răspund autorul excepției, Albert Poch, personal și reprezentat de avocat, cu delegație la dosar, precum și părțile Rodica Macry, Lavinia Burculeț, prin avocat, cu delegație la dosar, precum și Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului, prin consilier juridic, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent arată că la dosar au fost depuse memoriile în susținerea admiterii excepției de neconstituționalitate, de către Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului din România și de către Federația Comunităților Evreiești din România. De asemenea, autorul excepției a depus note scrise în susținerea excepției.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției susține admiterea acesteia, arătând, în esență, că redactarea textului de lege criticat avantajează criminalii de război, fiind încălcate în acest mod legislația Uniunii Europene și celelalte tratate internaționale ce se referă la condamnarea criminalilor de război, prin raportare la dispozițiile art. 11 alin. (1) din Constituție.

Reprezentantul părților Rodica Macry și Lavinia Burculeț solicită respingerea excepției, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie. Pe de altă parte, arată că Legea nr. 10/2001 nu este aplicabilă în cauză.

Reprezentantul părții Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului solicită admiterea acesteia, invocând în principal aspecte legate de fondul cauzei și de modalitatea de preluare a imobilului de către stat.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.222/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor bunuri preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de contestatorii Albert Poch și Raula Poch într-o cauză având ca obiect judecarea unei cereri de constatare a nulității absolute a unui contract de

vânzare-cumpărare a unui imobil, cerere întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției autorii acesteia nu arată în ce constă neconstituționalitatea textului de lege criticat, formulând concluzii ce privesc fondul cauzei.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor bunuri preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit cărora: „(1) *În sensul prezentei legi, prin imobile preluate în mod abuziv se înțelege: [...]*

b) imobilele preluate prin confiscarea averii, ca urmare a unei hotărâri judecătorești de condamnare pentru infracțiuni de

natură politică, prevăzute de legislația penală, săvârșite ca manifestare a opoziției față de sistemul totalitar comunist.“

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 — Dreptul internațional și dreptul intern, art. 21 — Accesul liber la justiție și în art. 44 — Dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția, Curtea constată următoarele:

Scopul Legii nr. 10/2001 a fost acela de a institui măsuri reparatorii în interesul proprietarilor ale căror imobile au fost preluate în mod abuziv, nu numai prin restituirea în natură a acestora, ci și prin stabilirea de măsuri reparatorii prin echivalent. Potrivit art. 2 alin. (1) lit. b) din lege, ce face obiectul excepției, prin imobile preluate în mod abuziv se înțelege imobilele preluate prin confiscarea averii, ca urmare a unei hotărâri judecătorești de condamnare pentru infracțiuni de natură politică. Așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 314 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 22 octombrie 2004, „Soluția de restituire a unor asemenea categorii de imobile (așa cum este și cazul celor restituite în temeiul Legii nr. 10/2001) este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază exercitarea dreptului pe care acesta îl are în a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din legislația trecută“.

Mai mult, prevederile legale criticate, instituind principiul restituirii în natură a imobilelor preluate în mod abuziv, nu contravin dispozițiilor art. 11 — Dreptul internațional și dreptul intern și art. 44 alin. (1) teza întâi și alin. (2) din Constituție, referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, ci, dimpotrivă, sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Nu poate fi reținută nici încălcarea principiului constituțional al liberului acces la justiție, prevăzut de art. 21 alin. (1), dat fiind că persoanele îndreptățite la restituire au posibilitatea să se adreseze instanțelor de judecată și să conteste deciziile administrative de soluționare a cererii de restituire în natură.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor bunuri preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție invocată de Albert Poch și Raula Poch în Dosarul nr. 6.222/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 432

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție invocată de Alexa Iovănel Cosmin Gabriel și Ion Iovănel în Dosarul nr. 18.982/1/2005 (număr vechi 5.112/2005) al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției Alexa Iovănel Cosmin Gabriel, personal. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției Alexa Iovănel Cosmin Gabriel solicită admiterea acesteia, arătând că textul de lege criticat instituie un regim juridic discriminatoriu pentru foștii proprietari deposedați în mod abuziv.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, față de împrejurarea că textul de lege criticat nu mai este în vigoare, fiind abrogat în mod expres prin dispozițiile Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 18.982/1/2005 (număr vechi 5.112/2005), **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de Alexa Iovănel Cosmin Gabriel și Ion Iovănel într-o cauză având ca obiect judecarea unei contestații formulate împotriva dispoziției primarului municipiului Lugoj de respingere a unei notificări pentru restituirea unui imobil preluat în mod abuziv, aflată în faza de recurs.

În motivarea excepției se susține, în esență, că textul de lege criticat nu garantează în mod egal dreptul de proprietate privată asupra unui teren, față de proprietatea privată asupra unei construcții, ambele situate în intravilan.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, textul de lege criticat fiind abrogat în mod expres.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 4 aprilie 2005, potrivit căroră: „(2) *În cazul imobilelor care aveau numai altă destinație decât aceea de locuință și care au fost demolate sau a căror restituire în natură, în tot sau în parte, nu este posibilă, restituirea prin măsuri reparatorii în echivalent se face prin acordarea de titluri de valoare nominală folosite exclusiv în procesul de privatizare, de acțiuni la societăți comerciale tranzacționate pe piața de capital ori prin compensarea cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent de deținător, cu acordul persoanei îndreptățite.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 au fost abrogate în mod expres prin art. I pct. 15 cuprins în titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, înainte de data sesizării Curții Constituționale.

Curtea constată că textul de lege nu mai este în vigoare, astfel că, în temeiul dispozițiilor art. 29 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața

instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”, excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție invocată de Alexa Iovănel Cosmin Gabriel și Ion Iovănel în Dosarul nr. 18.982/1/2005 (număr vechi 5.112/2005) al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 434

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994 și art. 4 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994 și art. 4 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție invocată de Societatea Comercială „Leader International” — S.A. în Dosarul nr. 622/2006 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 622/2006, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994 și art. 4 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Leader International” — S.A. într-o cauză având ca obiect judecarea acțiunii civile având ca obiect constatarea nulității absolute a unui titlu de proprietate.

În motivarea excepției se susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale invocate, întrucât „prin aceste texte s-au realizat o expropriere forțată a proprietarilor investițiilor aflate pe terenurile agricole” și o „decapitalizare brutală și neconstituțională a societăților comerciale”. Se mai susține că prin textele criticate „s-a instituit un regim privilegiat pentru persoanele beneficiare ale legilor fondului funciar” și că „prin reconstituirea dreptului de proprietate pe terenurile care se aflau în exploatarea societăților comerciale s-a realizat o expropriere a investițiilor de pe aceste terenuri, care în majoritatea cazurilor aveau o valoare mai mare decât a terenului, fără ca în prealabil să se acorde o dreaptă și prealabilă despăgubire”.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că actele normative criticate au un caracter reparatoriu în materia proprietății și nu contravin principiului

constituțional al egalității în fața legii. Referitor la invocarea dispozițiilor constituționale privind proprietatea privată, instanța apreciază că aceste susțineri vizează interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate reglementează proceduri și etape aplicabile în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate pentru persoanele îndreptățite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dreptului de proprietate al persoanelor juridice asupra investițiilor efectuate pe teren.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 38 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 7 aprilie 1994, și art. 4 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000.

Prevederile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 38 din Legea fondului funciar nr. 18/1991: „(1) *Persoanele fizice cărora li s-a stabilit calitatea de acționar în temeiul art. 37, persoanele cărora li s-au stabilit drepturi la instituturile și stațiunile de cercetare agricole și la regiile autonome cu profil agricol, potrivit Legii nr. 46/1992, precum și persoanele care au calitatea de locatori, potrivit art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate și pentru diferența de peste 10 ha de familie, până la limita suprafeței prevăzute la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, indiferent dacă reconstituirea urmează să se facă în mai multe localități sau de la autori diferiți, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 din prezenta lege.*

(2) *Persoanele prevăzute la alin. (1), cărora li s-a stabilit dreptul în acțiuni, în limita suprafeței de până la 10 ha în echivalent arabil, pot face cerere, în cazul în care prin aplicarea coeficientului de echivalare, prevăzut în regulamentul aprobat de Hotărârea Guvernului nr. 131/1991, suprafața de teren putea depăși, ca echivalență, 10 ha teren arabil, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)–(9).“*

— Art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994, modificat și completat prin articolul unic din Legea nr. 58/1995,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 21 iunie 1995: „*Persoanele fizice, cărora le-a fost stabilită calitatea de acționar în baza prevederilor art. 36 din Legea nr. 18/1991, pot opta, până la data de 1 octombrie 1995, pentru calitatea de locator, în condițiile legii.*

Societățile comerciale agricole vor încunoștința în scris, până la data de 1 septembrie 1995, pe acționarii care nu și-au manifestat opțiunea în sensul prevederilor alin. 1, despre termenul limită pentru comunicarea opțiunii.

Contractul de locațiune se încheie, pentru perioada minimă de arendare prevăzută la art. 7 alin. 2, între societatea comercială care deține terenul în cauză și persoana fizică care a optat pentru calitatea de locator, începând cu primul an agricol ulterior înregistrării opțiunii scrise.

Până la expirarea perioadei prevăzute la art. 7 alin. 2, comisia județeană va emite titlu de proprietate asupra terenului în echivalent arabil și va pune în posesie persoanele îndreptățite, în sole compacte, situate în limita perimetrului actual, stabilite pe ferme și localități.

După expirarea perioadei minime de arendare, prevăzută la art. 7 alin. 2, persoanele îndreptățite potrivit alin. 1 pot exploata terenurile în mod liber, în calitate de proprietar.“

— Art. 4 din Legea nr. 1/2000, modificat prin titlul VI, art. I punctele 4, 5 și 6 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005: „(1) *Pentru terenurile din extravilanul localităților, foste proprietăți ale persoanelor fizice și juridice, care au trecut în proprietatea statului și pe care se găsesc instalații hidrotehnice, hidroelectrice sau de hidroameliorații, pe care se desfășoară activități miniere de exploatare sau operațiuni petroliere de dezvoltare-explorare și exploatare, se restituie, în condițiile legii, foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora suprafețe echivalente constituite din rezerva existentă la comisiile locale, iar în situația în care aceste suprafețe sunt insuficiente, din domeniul privat al statului, din aceeași localitate sau din alte localități, acceptate de foștii proprietari. În cazurile în care compensarea nu este posibilă se vor acorda despăgubiri foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, în condițiile legii.*

(1¹) *Pentru terenurile foștilor proprietari persoane fizice sau juridice, inclusiv cooperative piscicole sau alte forme asociative prevăzute la art. 26 alin. (1), pe care s-au aflat, la data depozitării, amenajări piscicole, sere sau plantații de hamei, de duzi, plantații viticole sau pomicele, în prezent proprietatea statului, restituirea se face pe vechile amplasamente, cu obligația de a le menține destinația și, acolo unde este cazul, unitatea și funcționalitatea.*

(1²) *Pentru terenurile menționate mai sus, pe care s-au efectuat de către stat investiții, neamortizate până la intrarea în vigoare a prezentei legi, foștii proprietari pot opta pentru reconstituirea pe vechiul amplasament, cu obligația de a plăti statului, în termen de 10 ani, contravaloarea neamortizată a investiției, dacă aceasta reprezintă mai mult de 30% din valoarea totală a investiției la data intrării în vigoare a acestei legi, sau să primească terenuri pe alte amplasamente, acceptate de aceștia, de aceeași categorie de folosință cu terenul pe care l-au predat ori despăgubiri.*

(1³) *Pentru terenurile preluate de stat de pe care investițiile au fost vândute cu respectarea legii, foștii proprietari pot opta pentru alt amplasament, acceptat de aceștia, sau pentru despăgubiri plătite fie de către investitor, fie de către stat.*

(1⁴) *În cazul opțiunii pentru despăgubiri plătite de investitori, foștii proprietari vor conveni cu investitorii, în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a acestei legi sau de la data validării cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, prețul terenului, care nu poate fi mai mic decât valoarea sa de piață, și termenul de plată, care nu poate fi mai mare de 3 ani.*

(1⁵) *Acordul va fi înregistrat la comisia județeană care a validat cererea de reconstituire și devine titlu executoriu pentru plata prețului dacă investitorul nu își respectă obligația de plată în termenul convenit. Din momentul înregistrării acordului, opțiunea părților este definitivă și părțile nu mai pot opta pentru alte forme de reconstituire și, respectiv, despăgubire. Proprietarii se vor putea adresa statului, în condițiile dispozițiilor legale privind acordarea de despăgubiri de către acesta, doar pentru acoperirea valorii investițiilor preluate de stat odată cu terenul pe care l-au avut în proprietate.*

(1⁶) *Până la efectuarea plății, proprietarul investiției va plăti fostului proprietar al terenului o sumă, convenită de părți, care nu poate fi mai mică decât redevența plătită statului la momentul acordului și nu va putea înstrăina în niciun mod investiția sa, sub sancțiunea nulității absolute.*

(1⁷) *Proprietarii investițiilor dobândesc dreptul de proprietate asupra terenului în momentul achitării integrale a contravalorii terenului.*

(1⁸) *În situația în care nu se optează pentru despăgubiri plătite de către investitor, sau în situația în care fostul proprietar și investitorul nu ajung la un acord în termenul menționat la alin. (1⁴), fostul proprietar va primi teren pe alt amplasament, acceptat de acesta, sau despăgubiri de la stat, atât pentru teren, cât și pentru investițiile dovedite la data preluării terenului, în condițiile legii.*

(1⁹) *În cazul realizării acordului prevăzut la alin. (1⁴), pentru investițiile dovedite la data preluării terenului, fostul proprietar primește despăgubiri de la stat, în condițiile legii.*

(2) *În cazul în care investițiile pentru care suprafața de teren a fost preluată de stat nu au fost executate sau se află în stadiu de proiect, suprafața preluată se restituie, la cerere, foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, pe vechiul amplasament.“*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1), (2), (3) și (4) — Dreptul de proprietate privată și art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză și cu o motivare identică.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994 și art. 4 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție invocată de Societatea Comercială „Leader International — S.A.” în Dosarul nr. 622/2006 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Astfel, prin Decizia nr. 154 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2007, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată și a reținut că textele de lege criticate reglementează modalitățile și etapele de reconstituire a dreptului de proprietate pentru persoanele cărora li s-a stabilit fie calitatea de acționar în baza art. 37 din Legea nr. 18/1991, fie drepturi la instituturile și stațiunile de cercetare agricole și la regiile cu profil agricol, potrivit Legii nr. 46/1992, precum și pentru persoanele care au calitatea de locator, potrivit art. 25 din Legea nr. 16/1994. De asemenea, textele criticate reglementează situațiile în care pe terenul ce face obiectul reconstituirii dreptului de proprietate se află investiții, precum și modalitățile de plată a investițiilor neamortizate.

În decizia menționată, Curtea a statuat că, în domeniul legilor fondului funciar, legiuitorul a optat pentru reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente, dacă acestea sunt libere, iar prin măsurile privind reconstituirea dreptului de proprietate din domeniul funciar, stabilite de Legea nr. 247/2005, legiuitorul a rămas consecvent politicii de reconstituire a terenurilor pe vechile amplasamente, cu excepțiile prevăzute de lege. Aceste măsuri au ca finalitate, așa cum rezultă din expunerea de motive la această lege, „soluționarea definitivă a problemei proprietății în sensul reparării unei mari nedreptăți istorice”. Prin instituirea acestor reglementări, legiuitorul a avut, de asemenea, în vedere respectarea principiului *restitutio in integrum* în deplină concordanță cu principiul garantării proprietății, prevăzut la art. 44. alin. (2) teza întâi din Constituție, potrivit căruia „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”.

Atât soluția pronunțată în decizia menționată, cât și considerentele acesteia sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine o schimbare a jurisprudenței Curții.

De altfel, și în prezenta cauză se constată că aspectele invocate de autorul excepției se referă de fapt la o soluție legislativă ce ține de competența exclusivă a legiuitorului, iar în ceea ce privește posibilele dificultăți în aplicarea prevederilor de lege criticate, Curtea constată că acestea excedează contenciosului constituțional, fiind de competența instanțelor de judecată.

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 435

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996 și ale art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (3) din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996 și ale art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție invocată de Aurel Ionescu în Dosarul nr. 15.796/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, precum și administratorul părții Asociația de proprietari a blocului 104 scara 4 din Bulevardul Națiunile Unite nr. 8, sectorul 5, București. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent arată că partea Asociația de proprietari a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Având cuvântul, autorul excepției solicită admiterea acesteia, arătând că textele de lege criticate contravin principiilor constituționale ale egalității în drepturi și dreptului la apărare, deoarece acordă numai asociației de proprietari scutire de la plata taxei de timbru pentru promovarea acțiunilor în justiție.

Reprezentantul părții Asociația de proprietari solicită respingerea acesteia, arătând că a fost formulată cu reacreditare și în scopul exclusiv al tergiversării cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 15.796/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (3) din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996 și ale art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Aurel Ionescu într-o cauză având ca obiect judecarea acțiunii civile formulate de reclamanta Asociația de proprietari a blocului 104 scara 4 din Bulevardul Națiunile Unite nr. 8, sectorul 5, București, împotriva pârâtului Aurel Ionescu, prin care se solicită instanței de judecată obligarea acestuia la plata cheltuielilor de întreținere și a penalităților aferente.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt discriminatorii față de proprietarul apartamentului și conduc la îmbogățirea fără justă cauză a asociației de proprietari, prin scutirea acesteia de la plata taxei de timbru, în cadrul

acțiunilor introduse de asociațiile de proprietari împotriva proprietarilor care nu plătesc cheltuielile comune.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit motivării excepției, obiectul acesteia îl reprezintă prevederile art. 31 alin. (1), (2) și (3) din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, și ale art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, potrivit cărora:

— Art. 31 alin. (1), (2) și (3) din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996:

„(1) *Asociația de proprietari poate impune o penalizare pentru neplata cheltuielilor comune, inclusiv a celor neprevăzute, și a altor cheltuieli restante, oricărui proprietar care se va face vinovat de neplata acestora, timp de mai mult de 30 de zile de la termenul stabilit.*

(2) *Asociația de proprietari are dreptul de a acționa în justiție pe orice proprietar care se face vinovat de neplata cheltuielilor comune, inclusiv a celor neprevăzute, timp de mai mult de 90 de zile de la termenul stabilit.*

(3) *Acțiunea este scutită de taxă de timbru.“;*

— Art. 10 din Legea nr. 146/1997: „*Cererile reconvenționale, cererile de intervenție și de chemare în garanție se taxează după regulile aplicabile cererii sau acțiunii principale.“*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi.

Analizând excepția, Curtea constată următoarele:

I. Prevederile art. 31 din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996 au mai fost supuse controlului de

constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză, și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 191 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 21 iunie 2005, Curtea a respins o excepție având același obiect, statuând că, „în ceea ce privește susținerea autorului excepției privind încălcarea principiului egalității, consacrat de dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât asociația de proprietari este scutită de taxa de timbru, în timp ce proprietarul nu beneficiază de această scutire, aceasta este nefondată. În jurisprudența Curții Constituționale s-a stabilit că instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru (scutiri de plata taxei) nu constituie o discriminare sau o atingere adusă acestui principiu constituțional. Potrivit art. 138 alin. (1) din Constituție, «Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege», fiind, așadar, la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite, având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută de art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care «Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice». În acest sens este, de

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996 și ale art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție invocată de Aurel Ionescu în Dosarul nr. 15.796/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 462

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25, art. 38 și art. 74 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25, art. 38 și art. 74 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a

exemplu, Decizia nr. 175 din 26 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 28 decembrie 2000“.

Considerentele care au stat la baza deciziilor menționate ale Curții Constituționale își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții.

Pentru aceleași considerente, în prezenta cauză nu se poate constata neconstituționalitatea prevederilor alin. (1) și (2) ale art. 31 din anexa II a Legii locuinței nr. 114/1996.

II. În ceea ce privește neconstituționalitatea prevederilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, prin Decizia nr. 594 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 953 din 27 noiembrie 2006, ale cărei considerente sunt valabile și în prezenta cauză, Curtea a statuat că diferența de tratament juridic pentru părțile aflate într-un litigiu se justifică prin inexistența unor situații identice în care s-ar afla acestea. Simpla calitate de părți în același proces nu este de natură să ducă la altă concluzie. De altfel, părțile într-un proces îndeplinesc roluri și au poziții diferite. De aceea, partea care introduce o acțiune sau o cerere în instanță trebuie să achite anticipat taxa de timbru, aceasta urmând să fie suportată, la sfârșit, de cel care pierde procesul.

măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Fane Ion Boroș în dosarele nr. 635/4/2007, nr. 638/4/2007, nr. 1.294/4/2007, nr. 636/4/2007, nr. 15.855/4/2006, nr. 15.853/4/2006, nr. 15.852/4/2006, nr. 640/4/2007, nr. 15.856/4/2006 și nr. 589/4/2007 ale Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 279D/2007, nr. 280D/2007, nr. 281D/2007, nr. 351D/2007, nr. 352D/2007, nr. 353D/2007, nr. 354D/2007,

nr. 373D/2007, nr. 374D/2007 și nr. 375D/2007 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorului excepției este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 280D/2007, nr. 281D/2007, nr. 351D/2007, nr. 352D/2007, nr. 353D/2007, nr. 354D/2007, nr. 373D/2007, nr. 374D/2007 și nr. 375D/2007 la Dosarul nr. 279D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia și depune la dosar concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 februarie 2007, 21 februarie 2007, 15 februarie 2007 și 16 februarie 2007, pronunțate în Dosarele nr. 635/4/2007, nr. 638/4/2007, nr. 1.294/4/2007, nr. 636/4/2007, nr. 15.855/4/2006, nr. 15.853/4/2006, nr. 15.852/4/2006, nr. 640/4/2007, nr. 15.856/4/2006 și nr. 589/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (9) și art. 74 alin. (7), respectiv art. 25, art. 38 și art. 74 în integralitatea lor, din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Fane Ion Boros.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, ale art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, precum și ale art. 13 referitoare la *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, pe de o parte, art. 38 alin. (9) suprimă dreptul convențional invocat, iar, pe de altă parte, art. 74 alin. (7) permite punerea în executare a unor hotărâri administrative și disciplinare, care sunt supuse unor căi de atac și care, în mod firesc, pot fi schimbate. Or, de vreme ce sancțiunea disciplinară a fost executată înainte de a fi supusă cenzurii în fața instanței de judecată, aceasta din urmă este obligată să mențină soluția inițială.

De asemenea, nu poate formula recurs împotriva unei încheieri cu scopul de a îndrepta eventualele vicii de procedură și este privat de dreptul de a fi asistat de un avocat.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece condamnații au dreptul de a formula contestație împotriva soluțiilor pronunțate de judecătorul delegat, având așadar o cale de atac, fiind respectate atât prevederile constituționale referitoare la accesul la justiție, cât și cele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, ar fi excesiv ca, după ce au fost verificate de judecătorul delegat și de instanță, măsurile luate de administrația locului de detenție să fie cenzurate și pe calea recursului.

De asemenea, cât privește art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006, se arată că aceste prevederi nu împiedică cu nimic instanța de judecată să aprecieze asupra temeiniciei

și legalității hotărârii de sancționare a petentului condamnat.

În sfârșit, nu se încalcă nici dreptul la apărare, deoarece procedura desfășurată în fața judecătorului delegat nu se poate confunda cu procedura de judecată specifică noțiunii de proces.

De asemenea, aceeași instanță, dar în complet diferit, opinează că, în ce privește dispozițiile art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006, sunt încălcate prevederile constituționale referitoare la liberul acces la justiție, deoarece textele legale criticate lipsesc de finalitate practică dreptul persoanei de a se adresa organelor puterii judecătorești în scopul examinării legalității și temeiniciei unei sancțiuni disciplinare. Or, în cazul în care judecătorul delegat ori instanța de judecată admite o plângere/contestație privind o sancțiune din cele prevăzute la art. 71 alin. (1) lit. a)–e) din lege, recunoașterea nevinovăției petentului este pur formală, întrucât acesta a executat deja sancțiunea aplicată.

De asemenea, dispozițiile art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 contravin și principiului prezumției de nevinovăție ce trebuie să guverneze orice cauză cu care este investit un judecător ori o instanță, indiferent de forma de răspundere juridică supusă analizei.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate referitoare la caracterul definitiv al hotărârii de sancționare asigură posibilitatea tuturor părților de a formula apărări, de a propune probe și de a recurge la căile de atac prevăzute de lege, așadar de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează procesul echitabil și liberul acces la justiție, în deplină concordanță cu prevederile art. 21 din Constituție. Mai mult, dispozițiile legale criticate sunt conforme cu prevederile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, fără ca astfel de reguli să aducă atingere dreptului la un proces echitabil.

În sfârșit, dispozițiile legale criticate nu sunt contrare principiului referitor la prezumția de nevinovăție, deoarece aplicarea unei sancțiuni disciplinare nu implică pronunțarea instanței asupra fondului procesului penal, adică și asupra vinovăției inculpatului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere emise de Avocatul Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 — *Stabilirea regimului de executare a pedepselor privative de libertate*, ale art. 38 — *Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate* și ale art. 74 — *Plângerea împotriva hotărârii comisiei de disciplină*, toate din Legea nr. 275/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, care au următorul conținut:

— Art. 25: „(1) Regimul de executare a pedepsei privative de libertate se stabilește, la primirea persoanei condamnate în primul penitenciar în care aceasta urmează să execute pedeapsa, de către comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate.

(2) Împotriva modului de stabilire a regimului de executare persoana condamnată poate formula plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în termen de 3 zile de la data când a luat cunoștință de regimul de executare a pedepsei stabilit.

(3) Persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate soluționează plângerea în termen de 15 zile de la data primirii acesteia și pronunță, prin încheiere motivată, una dintre următoarele soluții:

a) admite plângerea și dispune modificarea regimului de executare stabilit de comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată.

(5) Încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate se comunică persoanei condamnate în termen de două zile de la data pronunțării acesteia.

(6) Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii.

(7) Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

(8) Hotărârea judecătorei este definitivă.;

— Art. 38: „(1) Exercițarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate nu poate fi îngrădită decât în limitele și în condițiile prevăzute de Constituție și lege.

(2) Împotriva măsurilor privitoare la exercițarea drepturilor prevăzute în prezentul capitol, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate la pedepse privative de libertate pot face plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată.

(3) Persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane în vederea aflării adevărului.

(5) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 10 zile de la primirea acesteia și pronunță una dintre următoarele soluții:

a) admite plângerea și dispune anularea, revocarea sau modificarea măsurii luate de către administrația penitenciarului;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată.

(6) Încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate se comunică persoanei condamnate în termen de două zile de la data pronunțării acesteia.

(7) Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii.

(8) Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

(9) Hotărârea judecătorei este definitivă.;

— Art. 74: „(1) Împotriva hotărârii comisiei de disciplină, prin care a fost aplicată o sancțiune disciplinară, persoana condamnată poate face plângere la judecătorul delegat pentru

executarea pedepselor privative de libertate, în termen de 3 zile de la comunicarea hotărârii.

(2) Persoana condamnată este ascultată la locul de deținere, în mod obligatoriu, la judecarea plângerii.

(3) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane, în vederea aflării adevărului.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 3 zile de la primirea acesteia, pronunțând una dintre următoarele soluții:

a) admite plângerea și dispune anularea, revocarea sau modificarea sancțiunii disciplinare aplicate de comisia de disciplină din penitenciar;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată.

(5) Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii.

(6) Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Plângerea formulată conform alin. (1) și contestația introdusă potrivit alin. (5) nu suspendă executarea sancțiunilor disciplinare, cu excepția celei prevăzute în art. 71 alin. (1) lit. f).

(8) Hotărârea judecătorei este definitivă.;

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nemulțumirea autorului izvorăște din împrejurarea că, în opinia sa, dispozițiile legale criticate îngrădesc liberul acces la justiție, afectează dreptul la apărare și principiul prezumției de nevinovăție.

După cum se poate observa, prevederile legale contestate se circumscriu celei de-a treia faze a procesului penal, și anume fazei de executare, și reglementează cu privire la regimul de executare al pedepsei privative de libertate, la exercițarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate și la plângerea împotriva comisiei de disciplină. Prin urmare, cadrul general de reglementare vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit deja existența vinovăției în materie penală. Așa fiind, aspectele criticate de autorul excepției excedează procedurii penale speciale care guvernează numai fazele de urmărire penală și de judecată, deoarece situația juridică a condamnatului nu este identică cu cea a făptuitorului, învinutului ori cu cea a inculpatului.

Curtea constată că art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 se referă la măsurile disciplinare și la plângerea împotriva acestora, care, spre deosebire de căile procesuale de atac în materie penală caracterizate prin efectul suspensiv, au cu totul alt regim. De aceea legiuitorul, în considerarea acestor diferențe, poate reglementa o procedură specială referitoare la executarea pedepselor, care nu mai poate pune în discuție principiul referitor la prezumția de nevinovăție.

Nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, deoarece condamnatul are, atât în acord cu art. 21 din Constituție, cât și cu art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acestuia au fost examinate de judecătorul delegat cu executarea pedepselor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia „Pilla contra Italie” din 23 septembrie 2004, când a decis că, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la un proces echitabil* este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse. În plus, niciuna dintre prevederile contestate de autor nu suprimă dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 24 din Legea

fundamentală. Astfel, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că

acesta este privat de libertate, urmare unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25, art. 38 și art. 74 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Fane Ion Boros în Dosarele nr. 635/4/2007, nr. 638/4/2007, nr. 1.294/4/2007, nr. 636/4/2007, nr. 15.855/4/2006, nr. 15.853/4/2006, nr. 15.852/4/2006, nr. 640/4/2007, nr. 15.856/4/2006 și nr. 589/4/2007 ale Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 463

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Viorel Cucu în Dosarul nr. 362/4/2007 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia, reiterând aceleași aspecte invocate și în fața instanței de drept comun.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 362/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Viorel Cucu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva hotărârii comisiei de disciplină.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, deoarece permit punerea în executare a unor hotărâri administrative și disciplinare care sunt supuse unor căi de atac și care, în mod firesc, pot fi schimbate. Or, de vreme ce sancțiunea disciplinară a fost executată înainte de a fi supusă cenzurii în fața instanței de judecată, aceasta din urmă este obligată să mențină soluția inițială.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece situația în care se află condamnatul este diferită de cea a persoanei care nu este condamnată încă și, nefiind vorba de existența unei infracțiuni, prezumția de nevinovăție invocată nu este aplicabilă potrivit referitoare la abaterile disciplinare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece faptul că plângerea împotriva hotărârii comisiei de disciplină nu produce efect suspensiv de executare, cu excepția prevăzută de lege, nu afectează principiul prezumției de nevinovăție, aplicarea sancțiunii disciplinare neimplicând pronunțarea instanței asupra fondului procesului, adică asupra vinovăției inculpatului. De altfel, soluția legislativă criticată ține de stabilirea procedurii de judecată, iar adoptarea normelor procedurale intră în sfera de competență exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 74 alin. (7), cu denumirea *Plângerea împotriva hotărârii comisiei de disciplină*, din Legea nr. 275/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, care au următorul conținut:

Art. 74 alin. (7): „*Plângerea formulată conform alin. (1) și contestația introdusă potrivit alin. (5) nu suspendă executarea sancțiunilor disciplinare, cu excepția celei prevăzute în art. 71 alin. (1) lit. f).*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nemulțumirea autorului izvorăște din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Viorel Cucu în Dosarul nr. 362/4/2007 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

